

K.I.H.R.

'Het antwoord van Wiebes lost het terecht gesignaleerde probleem niet op'

Prof. mr. H.M. Kappelle

is directeur Aegon
Adfis en bijzonder
hoogleraar Fiscaal
Pensioenrecht aan de
VU Amsterdam.

"De Tweede Kamer nam onlangs het wetsvoorstel aan dat de fiscaal gefaciliteerde pensioenopbouw met ingang van 1 januari 2015 verder versobert. Het opbouwpercentage per jaar gaat van 2,15 naar 1,875 en het pensioengevend salaris bedraagt maximaal € 100.000. De Eerste Kamer praatte hier vorige maand over. Voordat er sprake is van een definitieve wet, zijn we dus wel een paar maanden verder. CDA-kamerlid Pieter Omtzigt diende een motie in waarin hij constateert dat de ingangsdatum 1 januari 2015 voor pensioenfondsen en vooral voor verzekeraars onhaalbaar is. Hij verzoekt de regering de aanpassingstermijn te verlengen tot 31 december 2015. Daarbij wordt de aanpassing met terugwerkende kracht per 1 januari 2015 doorgevoerd, zodat de invoeringsdatum gelijk blijft.

Staatssecretaris Wiebes van Financiën vond de motie overbodig. Het is volgens hem op basis van de huidige regelgeving al mogelijk om tijdig voorgelegde regelingen met terugwerkende kracht aan te passen. De Kamer verwierp de motie vervolgens. Het antwoord van Wiebes heeft echter een hoog "Kluitje In Het Riet"-gehalte en lost het door Omtzigt terecht gesignaleerde probleem niet op. Sterker nog, het confronteert de Belastingdienst mogelijk met 40.000 verzoeken om pensioenregelingen te beoordelen.

Met zijn verwijzing naar de huidige wetgeving doelt Wiebes op artikel 19c Wet LB 1964. Op grond van dit artikel beslist de Belastingdienst op verzoek van een werkgever of een pensioenregeling fiscaal zuiver is. De werkgever moet het verzoek doen voordat de regeling of de wijziging van de regeling wordt ingevoerd (art. 19c, eerste lid). De regeling mag echter al gaan lopen vanaf het moment dat het verzoek is ingediend. De werkgever hoeft hiervoor het oordeel van de Belastingdienst dus niet af te wachten. Als de regeling volgens de Belastingdienst onzuiver is, mag de regeling zonder fiscale gevolgen met terugwerkende kracht tot het moment van invoering worden aangepast (art. 19c, tweede lid). Dit is een uitzondering op de hoofdregel dat belastbare feiten niet met terugwerkende kracht ongedaan gemaakt kunnen worden.

Verzekeraars voeren bijna 42.000 pensioenregelingen uit. Daarvan is het grootste gedeelte een middelloon- of beschikbare premieregeling. Volgens DNB-cijfers over 2013 heeft ongeveer 95% van de uitkeringsovereenkomsten in Nederland een opbouwpercentage per jaar van meer dan 1,6, ingaande op 65. Een opbouwpercentage van 1,875 bij pensioenleeftijd 67, komt actuariael gekort neer op een percentage van 1,6 bij pensioenleeftijd 65. Dit betekent dat 95% van de middelloonregelingen moet worden aangepast. Voor beschikbare premieregelingen zal dat percentage waarschijnlijk niet anders zijn.

Eenzijds lost het voorleggen op basis van artikel 19c Wet LB 1964 het probleem dat vóór 1 januari 2015 overeenstemming bereikt moet zijn over de inhoud van de regeling niet op. Voordat de regeling kan worden voorgelegd, moet er in ieder geval overeenstemming tussen werkgever en werknemers op hoofdlijnen zijn. Dat op zich is al bijna een onhaalbare kaart. En anderzijds krijgt de Belastingdienst, als werkgevers toch massaal kiezen voor deze ontsnappingsroute, ongeveer 40.000 verzoeken om een beschikking. En dat lijkt me ook niet de bedoeling. De bedoeling van artikel 19c Wet LB is om werkgevers die van mening zijn dat de door hen afgesproken pensioenregeling fiscaal zuiver is hierover zekerheid te verschaffen. Het is zeker niet bedoeld om werkgevers die nog geen duidelijke pensioenafspraken met hun werknemers hebben meer tijd te geven om hun zaken te regelen. Elke regeling die nog niet is aangepast en wordt voorgelegd om tijd te kopen, zal dus door de Belastingdienst worden afgewezen en moet alsnog worden aangepast." ■